

РЕШЕНИЕ

№ 4522

гр. София, 11.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 28.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8821** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на С. А.- гражданин на Република Турция срещу Заповед рег. № 6865 ПАМ-635/02.08.2024 година на НАЧАЛНИК ГРАНИЧНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ – Е.- КОМИСАР, с която последният наложил ПАМ на С. А.- „Експулсиране до Република Турция“.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че в заповедта не са наведени доводи и не ясно в какво се изразява заплахата за националната сигурност и за обществения ред, като само е посочено, че жалбоподателят осъществява търговия с хора, но търговията с хора не представлява заплахата за националната сигурност и налице съществено разминаване между фактическото и правното основание за издаване на заповедта и правните разпоредби. Посочва се още, че липсват мотиви за издаване на заповедта. Искане се отмяна на същата и се претендират направените по делото разноски, като се претендира и заплащане на адвокатско възнаграждение на адвоката по реда на чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата.

В съдебно заседание, оспорващият- С. А., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита с искане за присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение в полза на адвоката, осъществил безплатно процесуално представителство.

Ответникът по оспорването-Началник ГПУ- Е.-Комисар редовно

уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт К. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 4070з-632/17.06.2024 година Директор РДГП- Е. оправомощил да налагат принудителни административни мерки по чл.39а,ал.1 от ЗЧРБ, както и да издават заповеди по чл.44,ал.5,6,9,10 и 13 от ЗЧРБ Заместник- директор РДГП-Е., Началниците на ГПУ 01 степен, а в тяхно отсъствие Заместник- началниците на ГПУ 01 степен при РДГП- Е., Началниците на ГПУ-02 степен при РДГП- Е..

На 02.08.2024 година до Началник ГПУ- Е. е депозирана Докладна записка, рег. № УРИ-6865р-17312 от Командир на отделение, в която е посочено, че на 01.08.2024 година около 21.50 часа на ГКПП- Лесово за влизане в страната е пристигнал лек автомобил марка „ Хюндай с турски рег. номер № 22АА Р174, управляван от турския гражданин М. С. Т., притежаващ френска карта за пребиваване и пътник в автомобила турската гражданка С. А. , като при извършване на гранична проверка на автомобила се е установило, че протича по оперативна задача, уведомен е инициаторът на сигнала и по негови указания автомобилът е селектиран с ИСП от 01.08.2024 година за укрити лица, като при първоначалната проверка още на трасето изградените тайници под турския автомобил са забелязани от Х. П., и при последващата проверка на автомобила са установени тайници под задните седалки на лекия автомобил, в който са открити две лица без документи за самоличност, определящи се като граждани на С., като водачът на турския автомобил и спътникът му - Селн А. са задържани със Заповед за задържане на лица от 02.08.2024 година и предложил спрямо сирийските граждани да бъде наложена ПАМ по ЗЧРБ.

На 02.08.2024 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед рег. № 6865 ПАМ-635, с която наложил ПАМ“Експулсиране до Република Турция“ на С. А. гражданин на Република Турция, като лицето е изведено от територията на РБ на дата 02.08.2024 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства , в това число и доказателства, че лицето издало Заповедта е заемало длъжността Началник ГПУ- Е. към датата на издаването на Заповедта.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед, рег. №6865 ПАМ-635/02.08.2024 година на Началник ГПУ- Е. - Комисар, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

Съгласно чл. 42ж от ЗЧРБ органите на Министерството на вътрешните работи и на Държавна агенция "Национална сигурност" на основанията по чл. 42б, ал. 1 могат да издадат заповед за експулсиране, при което Началник ГПУ- Е. при издаване на заповедта е имал оперативна самостоятелност, даваща му право да издава заповеди за налагане на този вид ПАМ.

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган - това е Началник ГПУ- Е.- Комисар. По силата на чл.44, ал.1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето И. Т. Т. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността - Началник Първа степен на ГПУ- Е. при ГДГП считано от 12.07.2022 година и е надлежно оправомощен със Заповед от 17.06.2024 година на Директор РДГП- Е. да налага ПАМ по реда на чл.39а, ал.1 от ЗЧРБ, в това число и експулсиране. Заповедта е издадена при делегирани правомощия, като на Началник ГПУ- Е. изрично Директор РДГП- Е. е делегирал правомощия да издава конкретно посочените в Заповедта от 17.06.2024 година ПАМ по чл.39а, ал.1 от ЗЧРБ. В Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по Тълкувателно дело № 4/2002 г. на Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд е дадено разграничение между институтите "делегиране" и "заместване" и тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира

правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията.

При издаване на заповедта, ответникът по оспорването е спазил изискването за писмена форма.

Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл. 59 т. 4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т. 2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. Но при издаване на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, което е довело и до нарушаване на материално-правните разпоредби на ЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл. 22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението

по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. От своя страна, чл. 39а от ЗЧРБ сочи, че принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, са: отнемане на правото на пребиваване в Република България, връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, експулсиране, забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, забрана за напускане на Република България. По силата на чл.44, ал. 2 (Изм. - ДВ, бр. 36 от 2009 г., доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) от ЗЧРБ при налагане на принудителните административни мерки, компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В чл.42 от ЗЧРБ е посочено, че експулсиране на чужденец се налага, когато неговото присъствие в страната създава сериозна заплаха за националната сигурност или за обществения ред, са налице основания по [чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4](#). С налагането на принудителната административна мярка по ал. 1 се отнема и правото на пребиваване на чужденеца в Република България и се налага забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз. По аргумент от чл. 42з от ЗЧРБ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато са налице основанията по [чл. 10, ал. 1](#), в чл. 46 от ЗЧРБ заповедите за налагане на принудителни административни мерки могат да се обжалват при условията и по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Заповедите за отнемане на правото на пребиваване в Република България на основанията по [чл. 10, ал. 1, т. 1 и 1а](#), за налагане на забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз на основанията по [чл. 10, ал. 1, т. 1 и 1а](#) и експулсиране подлежат на обжалване пред съответния административен съд по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Решението на съда е окончателно. В заповедите по ал. 2 не се посочват фактическите основания за налагане на принудителната административна мярка. На тази плоскост,

неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че в заповедта няма изложени фактически основания по отношение на ПАМ "Експулсиране", защото административният орган по силата на изричната правна норма на ЗЧРБ не е задължен да излага фактически основания по отношение на ПАМ- „Експулсиране“, още повече ,че ЗЧРБ е специален по отношение на АПК и по общо правило специалният закон дерогира общия. Въпреки това в съдебната практика на ВАС, изразена в еридица съдебно решения в отива чсило ив Решение РЕШЕНИЕ № 13948 ОТ 18.12.2015 Г. ПО АДМ. Д. № 10513/2015 Г., VII ОТД. НА ВАС

Нормата на чл. 46, ал. 3 от ЗЧРБ регламентира, че в заповедта за налагане на марката "експулсиране" не се посочват фактическите основания за прилагането ѝ. Това обаче не означава, че в хода на производството по делото не следва да бъдат предоставени фактическите основания, обусловили налагането на мярката. Това гарантира и правото на ефективна съдебна защита, което има адресатът на акта и дава възможност на съда да извърши съдебен контрол за неговата законосъобразност. В случая нито в Докладната записка до административния орган, нито в други материали по административната преписка са посочени фактически основания, от които по безспорен начин може да се направи извод, че поведението на Селун А. представлява сериозна заплахата за националната сигурност или за общественения ред. Нещо повече дори- в самата Докладна записка адресирана до Началник ГПУ- Е. е посочено какво се е случило на дата 01.08.2024 година и предложено да се наложи ПАМ по ЗЧРБ на двамата укрита в автомобила сирийски граждани с посочени имена без документи за самоличност, но няма нито посочено в какво се изразява заплахата за националната сигурност или за общественения ред по отношение на оспорващия, нито пък се съдържат такива по делото, за да се приложи този вид ПАМ и в Докладната записка няма отбелязване, че оспорващият представлява заплахата за националната сигурност или за общественения ред. В тази насока съдът не споделя наведения довод от юрисконсулт К. в писмените бележки, че е налице техническа грешка в изписването на правното основание на заповедта и същото следва да се счита за такова по реда на чл.42,ал.2 от ЗЧРБ, защото така твърдяната техническа грешка е направена за първи път в писмените бележки и е недопустимо след като оспорващият е навел доводи в жалбата да се отстранява по този начин фактическа грешка, защото това представлява домотивирание на заповедта, направено едва след издаване на същата и то с писмените бележки.

От доказателствата е видно,че административното производство е започнало по инициатива на административен орган- въз основа на Докладна записка, адресирана до Началник ГПУ- Е., в която е посочено какво се случило на дата 01.08.2024 година. Но при издаване на акта, административният орган е допуснал нарушение на нормата на чл.35 от АПК,като не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая–и най-вече не е отчетел обстоятелството Следва да бъде отбелязано,че при упражняване на правомощията си,изпълнителните органи се опират всякога на закона и всяко тяхно действие следва да се основава на предвиденото в закона. В едни случаи, правната норма сочи пряко какво следва да бъде поведението на административния орган в конкретната законова хипотеза,в други случаи правната норма само очертава насоките на изпълнителната дейност като по този начин създава правна рамка,в която на административния орган е дадена възможност на свободен избор и преценка спрямо конкретния случай, но винаги в очертаните от закона рамки и следователно в едни случаи правната норма може да оказва конкретно какво следва да бъде поведението на административните

органи. Тогава се говори за обвързана компетентност. В случаите, когато правната норма дава възможност на административния орган да избере как и кога да действа, се касае за оперативна самостоятелност. Въпросът за оперативната самостоятелност и обвързаната компетентност е свързан със законосъобразността на волеизявлението. За да бъде законосъобразно волеизявлението на административния орган, той следва да разтълкува правилно правната норма, която указва какво да бъде неговото поведение и да се съобрази с това дали в конкретния случай той е изправен пред оперативна самостоятелност или на обвързана компетентност. При издаване на един акт от компетентен на съответната администрация орган административният орган разполага с обвързана компетентност, при която възможното решение е само едно, докато при оперативна самостоятелност, административният орган има възможност за избор между най-малко 2 юридически равностойни варианта. За разлика от нея, при обвързана компетентност административният орган не разполага с никакъв избор и правната норма му предписва определен начин на действие и органът е длъжен да провери дали са налице визираните в хипотезата на правната норма конкретни предпоставки за нейното прилагане и ако тези предпоставки са изпълнени, административният орган не може да откаже издаването на съответния акт, а щом в правната норма са посочени изчерпателно всички предпоставки, при наличие на които конкретният административен акт следва да се издаде, административният орган не може да предвиди други условия и предпоставки, които самостоятелно да обосновават издаването на конкретния акт. В случаите, когато административният орган действа при условията на обвързана компетентност, посочените в правната норма условия са такива за материалната законосъобразност на административния акт и при тяхното наличие органът е задължен да издаде акта/аргумент от **ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №4/22.04.2004 година на ВАСГ**.

В заповедта няма посочване в какво се изразява сериозната заплаха за обществения ред и за националната сигурност на оспорвания, и не се съдържат доказателства по делото в този смисъл, за да е налице хипотезата на чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Наред с това, от доказателствата по делото не е установено по безспорен начин, че спрямо оспорвания има данни за участие в трафик на хора на основание чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ и спрямо нея са налице данни за осъществяван трафик на хора. Самият факт на присъствие в автомобила не води до извод, че същата е участвала в трафик на хора.

Следва да бъде посочено, че в действащото българско законодателство няма легално определение на понятието "обществен ред", но под „обществен ред“ следва да се разбира установените в държавата обществени отношения, основани на правовия ред и морала, които определят поведението на хората в процеса на обществения живот. В Тълкувателно решение № 4 от 06.06.2008 година на ВКС се съдържа понятие за засегнати обществени отношения, свързани с реда, спокойствието и сигурността на гражданите - по смисъла на конкретен закон. Определение за обществен ред се съдържа и в Решение № 7/1996 г. по к. д. № 1/1996 г. на Конституционния съд, според което това е "установеният с нормативните актове ред, който осигурява нормално спокойствие и възможност да се упражняват съответните граждански права". С ППВС № 2/1974 г. е прието, че под обществен ред следва да се разбират отношенията, основани на установилите се морални норми и определящи поведението на хората в процеса на обществения живот. При липса на легална дефиниция на "обществен ред", понятието следва да бъде тълкувано в контекста на разпоредбата и с оглед целта на закона. „Общественият ред е състояние на обществените отношения, при което лицата придържат своето поведение към изискванията на нормите, които обществото е приело. Тези норми

могат да бъдат правни и нравствени/ морални/.**Общественият ред** е състояние на обществените отношения, при което лицата придържат своето поведение към изискванията на нормите, които обществото е приело. Тези норми могат да бъдат правни или нравствени (морални). Понятието за обществен ред включва (поглъща, т.е. е по-широко) както съблюдаването на правовия ред (спазването на законите), така и спазването на етиката и добрите нрави в общуването и в личното поведение. В най – общ смисъл понятието „обществен ред“ се отнася към определени отношения, явления, условия или обстоятелства, както и към дефинирани норми и правила, регламентиращи общоприето поведение в рамките на обществото. В речниците, обществото е „свкупност от хора, които са обединени от производствени отношения“, „група хора, обединени от общи интереси, произход, положение“, колектив, общечитие, общност, съжителство, среда и др.^{39 39} Вж. Тълковен речник, <http://rechnik.info> 19 Разглеждайки обществото в най – общия му вид, неговата структура и динамика, като важен признак се очертава подредеността на множеството разнообразни взаимоотношения между отделните индивиди, групи от хора или други социални общности. Специфичният алгоритъм на обществените отношения, предполага наличието на определени условия, среда, норми, правила като контрапункт на неопределеността, произвола, безредието. Редът се определя като „последователност; значителен брой от последователно следващи еднородни неща; редица; правила, по които се извършва.

СЕС е изказвал и мнението, че макар и да е напълно възможно, гаранциите по чл. 8 не само изискват договарящите страни да се въздържат от всякаква намеса в защитените права, но водят и до позитивни задължения за държавите, в това число и за техните органи. В частност, държавите са задължени да вземат необходимите мерки, за да не позволяват неоснователна намеса в правата, гарантирани от чл. 8, и да осигурят зачитането им от страна на органите на властта, независими организации и частни лица. „Неоснователна намеса“ в отделните права по чл. 8(1) е всяка намеса, която не отговаря на изискванията на чл. 8(2), тоест не е „предвидена в закона“ или „необходима в едно демократично общество“ за една от целите, изредени в тази алинея. Дори ако може да бъде оправдана в обществен интерес, всяка намеса трябва да удовлетвори и изискването за пропорционалност, тоест не трябва да бъде непропорционална на преследваната цел. В тези установени рамки обаче, където става дума и за позитивни задължения страните имат значителна свобода на преценка по отношение на избора на най-подходящия начин да се регулират въпросите, засягащи личния и семейния живот, дома и кореспонденцията. **Конкретно проявление на тълкуването на позитивните задължения на Държавата при зачитане правото на личен и семеен живот се наблюдават в делото Ал-Н. с/у България (решение от 20 юни 2002 г.). Жалбата е по повод депортирането на апатрид от територията на българската държава на основание заплахата за националната сигурност. В същото Решение е посочено, че дори когато става дума за национална сигурност, концепциите за законност и върховенство на закона в едно демократично общество изискват мерките, засягащи фундаментални човешки права, да бъдат преразгледани в състезателно производство пред независим орган, компетентен да ревизира причините за решението и съответните доказателства – ако е необходимо, с необходимите процесуални гаранции за защита на класифицираната информация.**

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира издадената заповед за налагане на ПАМ- Експулсиране за незаконосъобразна, неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове и предполага отмяната и.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди само внесената държавна такса по сметката на АССГ в размер на 10 лева/ каквато претендира само оспорващият. В полза на адвоката следва да бъде определено възнаграждение осъществил безплатно процесуално представителство на основание чл.38,ал.1 от Закона за адвокатурата сочеща, че Адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка, материално затруднени лица, роднини, близки или на друг юрист. По силата на алинея втора в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

По аргумент от чл.8,ал. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева и съдът намира, че следва да определи такова възнаграждение на адвокат Д..

Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от

неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноси е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноси и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноси.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 6865 ПАМ-635/02.08.2024 година на **НАЧАЛНИК ГРАНИЧНО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ – Е.- КОМИСАР**, с която последният наложил ПАМ на **С. А.- „Експулсиране до Република Турция“**.

ОСЪЖДА **НАЧАЛНИК ГПУ- Е.- КОМИСАР** **ДА ЗАПЛАТИ НА С. А.- ГРАЖДаниН НА РЕПУБЛИКА ТУРЦИЯ СУМАТА ОТ 10 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГПУ- Е.**

ОСЪЖДА **НАЧАЛНИК ГПУ – Е.- КОМИСАР** **ДА ЗАПЛАТИ НА АДВОКАТ И. Д. СУМАТА ОТ 1000 ЛЕВА- АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.38,АЛ.2 ОТ ЗАКОНА ЗА АДВОКАТУРАТА, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГПУ – Е..**

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението не подлежи на касационно оспорване по аргумент от нормата на чл.46,ал.2 ЗЧРБ.

СЪДИЯ: